

Kofej! ty sylne požadanje
 A wulka časow potrjeba;
 Štóz słyši twoje pluskotanje
 Z tej' brunej' kany do nopka,
     A njej'-li zopař zastarski:
     Tón so kaž z nowa narodži
     A po wšěch zmyslach zwjeseli.

Duž tež z tej dobrej brunej włóhu
 Dzeń započina čłowjestwo,
 Kaž bórzy z loža krótku dróhu
 Je do žiwjenja stupilo;
     Kofej! tak mnozy wołaja,
     Kaž rano woči wočinja,
     Kofej je přenja myslička.

A kajkich wědženstwow je trjeba
 Jón slódnny pěknje hotować!
 To žónsku do wěčnosće hrjeba,
 Chcył ji štó we tym porok dać;
     Muž drje wšak tež jón nawari
     A z khětrej česću wobsteji,
     W tym žonu pak njepřetrjechi.

Tež prawa žona z luboznosću
 Wě pomhać jeho slabosći,
 Hdyž jón z čím lěpšej řečniwosću
 Do rjanej' šalki porjedži;
     Tak, njech tež trochu ječny je,
     Njech kwětka w šalcy přez njón kće,
     Wón — z lubosću so wobsunje.